EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 30.1.2014
COM(2014) 46 final

2014/0021 (NLE)

Förslag till

RÅDETS BESLUT

om godkännande på Europeiska unionens vägnar av Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

1.1. Förslagets syfte

Kommissionen föreslår att EU godkänner 2005 års konvention om avtal om val av domstol. Konventionen undertecknades av unionen den 1 april 2009 på grundval av rådets beslut 2009/397/EG[1].

I handlingsplanen för genomförandet av Stockholmsprogrammet tillkännagav kommissionen sin avsikt att föreslå att konventionen godkänns under 2012.

Om EU godkänner konventionen skulle detta leda till minskad osäkerhet om rättsläget för EU-företag som bedriver handel utanför EU, eftersom det skulle medföra att avtal om val av domstol som ingår i deras internationella affärsavtal följs. Dessutom skulle det säkerställa att avgöranden som meddelas av domstolar som anvisas i sådana avtal kan erkännas och verkställas i övriga konventionsstater.

Överlag skulle EU genom att godkänna konventionen bidra till att uppnå de mål som ligger till grund för unionens bestämmelser om avtal om domstols behörighet, eftersom det därigenom skapas en harmoniserad uppsättning regler inom EU i förhållande till de tredjeländer som kommer att bli parter i konventionen.

1.2. Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol

Den 30 juni 2005 ingicks konventionen om avtal om val av domstol, inom ramen för Haagkonventionen för internationell privaträtt. Konventionen har utformats för att skapa större rättssäkerhet och förutsebarhet för parter i affärsavtal och tvister med anknytning till flera länders rättssystem genom införande av en frivillig och världsomspännande rättslig tvistlösningsmekanism som ett alternativ till det nuvarande skiljedomssystemet.

Syftet med konventionen är framför allt att främja internationell handel och internationella investeringar på grundval av ett förstärkt rättsligt samarbete genom att införa enhetliga bestämmelser rörande domstols behörighet enligt exklusiva avtal om val av domstol och rörande erkännande och verkställighet av domar som meddelats av de valda domstolarna i konventionsstaterna.

Konventionen syftar till att uppnå en balans mellan i) behovet av att säkerställa att endast den av parterna utsedda domstolen kommer att pröva målet, och att den dom som prövningen leder fram till kommer att kunna erkännas och verkställas utomlands, och ii) behovet av att se till att stater kan värna vissa grundläggande principer i sina rättsordningar, särskilt när det gäller skyddet av svagare parter, skyddet mot uppenbar orättvisa i särskilda situationer och respekten för att de berörda staternas domstolar i vissa fall kan ha exklusiv behörighet.

1.3. Konventionen i förhållande till Bryssel I-förordningen

På EU-nivå regleras frågan om internationell behörighet för unionens domstolar på grundval av avtal om val av domstol av rådets förordning (EG) nr 44/2001 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (Bryssel I-förordningen)[2] (kommer den 10 januari 2015 att ersättas med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (omarbetning)[3]). Bryssel I-förordningen reglerar emellertid inte

[1] EUT L 133, 29.5.2009, s. 1.
[2] EGT L 12, 16.1.2001, s. 1.
[3] EUT L 351, 20.12.2012, s. 1.

verkställighet i Europeiska unionen av avtal om val av domstol till förmån för domstolar i tredjeländer[4]. Detta skulle dock bli fallet om konventionen om avtal om val av domstol godkänns av unionen.

De senaste ändringarna av Bryssel I-förordningen (Bryssel I-förordningen (omarbetning)) har stärkt partsautonomin genom att säkerställa att avtal om val av domstol inte får kringgås genom att parter vänder sig till andra domstolar i strid med dessa avtal. Ändringarna medför också att avtal om val av domstol kommer att behandlas på samma sätt vad gäller fall inom EU som vad gäller fall utanför EU inom ramen för konventionen, sedan den godkänts av unionen. Bryssel I-förordningen (omarbetning) banar således väg för EU:s godkännande av konventionen.

Förhållandet mellan bestämmelserna i konventionen och befintliga och framtida gemenskapsbestämmelser regleras i artikel 26.6 i konventionen:

”Denna konvention ska inte påverka tillämpningen av bestämmelser som utfärdats av en regional organisation för ekonomisk integration som är part i denna konvention, oavsett om bestämmelserna har antagits före eller efter denna konvention,

a) om ingen av parterna är bosatt i en konventionsstat som inte är medlem i den regionala organisationen för ekonomisk integration,

b) när det gäller erkännande och verkställighet av domar mellan medlemsstater i den regionala organisationen för ekonomisk integration.”

Konventionen påverkar således tillämpningen av Bryssel I-förordningen om minst en av parterna har hemvist i en konventionsstat. Konventionen kommer att ha företräde framför förordningens behörighetsbestämmelser utom om båda parterna hör hemma i EU eller kommer från tredjeländer som inte är parter i konventionen. När det gäller erkännande och verkställighet av domar kommer förordningen att ha företräde om den domstol som meddelade domen och den domstol där erkännande och verkställighet begärs båda är belägna inom unionen.

EU:s godkännande av konventionen kommer således att medföra en inskränkning av Bryssel I-förordningens tillämpningsområde. Denna begränsning kan dock godtas med tanke på att partsautonomin stärks på internationell nivå och att rättssäkerheten ökar för EU-företag som bedriver handel med tredjeländer som är parter i konventionen.

1.4. Fördelar för EU-företag

Ett avtal om val av domstol är betydelsefullt i förhandlingar om internationella avtal, eftersom det sörjer för ett tydligare rättsläge i händelse av en tvist. Det är därför ett viktigt inslag i riskbedömningen för företag som bedriver internationell handel. Av de uppgifter som samlades in i samband med utarbetandet av kommissionens förslag om undertecknande av konventionen och om Bryssel I-förordningen (omarbetning)[5] framgår att avtal om val av domstol är av stor vikt för EU-företag i deras affärsförbindelser.

Bryssel I-förordningen säkerställer att avtal om val av domstol inom EU verkligen får avsedd verkan. Partsautonomin måste garanteras inte bara inom EU utan även utanför unionens

[4] Genomförande i Europeiska unionen av avtal om val av domstol till förmån för Schweiz, Islands och Norges domstolar regleras av 2007 års Luganokonvention om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område.

[5] Arbetsdokument från kommissionens avdelningar som åtföljer förslaget till rådets beslut om Europeiska gemenskapens undertecknande av konventionen om avtal om val av domstol, SEK(2008) 2389 av den 5 september 2008 och konsekvensbedömning som åtföljer kommissionens förslag till Bryssel I-förordningen (omarbetning), SEK(2010) 1547 slutlig av den 14 december 2010.

gränser. Konventionen kommer att ge företag inom EU den rättsliga säkerheten att deras avtal om val av domstol till förmån för en domstol utanför EU respekteras i EU, och att avtal som anvisar en domstol inom EU respekteras i tredjeländer. Den kommer också att innebära att EU-företag kan vara förvissade om att en dom som meddelats av en av parterna vald domstol i EU kan erkännas och verkställas i tredjeländer som är konventionsparter, och vice versa.

I kommissionens konsekvensbedömning av EU:s ingående av konventionen (SEK/2008/2389 slutlig) dras slutsatsen att ett godkännande av konventionen skulle kunna öka företagens benägenhet att inkludera avtal om val av domstol i internationella avtal på grund av den större rättsliga säkerheten. På det hela taget kan konventionen komma att stimulera den internationella handeln.

EU-företagens fördelar av att unionen godkänner konventionen kommer att öka i takt med att konventionen ratificeras, särskilt av unionens huvudsakliga handelspartner.

2. RESULTAT AV SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

Inför förslaget till rådets beslut om undertecknande av konventionen gjorde kommissionen år 2008 en konsekvensbedömning av EU:s ingående av konventionen[6]. Av konsekvensbedömningen framgår att ingåendet av konventionen skulle bidra till att öka rättssäkerheten och klargöra rättsläget för företag i EU vars affärsverksamhet har anknytning till tredjeländer.

I konsekvensbedömningen föreslogs att EU i samband med godkännandet av konventionen skulle kunna överväga att avge förklaringar i enlighet med artikel 21 i konventionen, om att från konventionens tillämpningsområde undanta frågor om upphovsrätt och närstående rättigheter (om giltigheten av dessa rättigheter är knuten till medlemsstaterna) och frågor om försäkringsavtal (om försäkringstagaren har hemvist i EU och risken eller det evenemang, det föremål eller den egendom som försäkringen omfattar enbart har anknytning till EU). På grund av följderna för industrin och det faktum att aktörerna tidigare haft delade meningar fortsatte kommissionen att undersöka behovet av sådana förklaringar. Beslutet att föreslå att konventionen ska godkännas tillsammans med en förklaring avseende dess tillämpningsområde föregicks av samråd med medlemsstaterna i rådets arbetsgrupp för civilrättsliga frågor (allmänna frågor) den 28 maj 2013 (för ytterligare upplysningar se punkt 3.2 nedan).

3. FÖRSLAGETS RÄTTSLIGA ASPEKTER

3.1. Unionens behörighet med avseende på konventionen

Enligt konventionen kan en regional organisation för ekonomisk integration ingå konventionen tillsammans med sina medlemsstater eller ensam (beroende på omfattningen av organisationens behörighet på konventionens område), med bindande verkan för dess medlemsstater (artiklarna 29–30). En förklaring om detta kan avges vid tidpunkten för undertecknandet, godtagandet eller godkännandet av eller anslutningen till konventionen.

När unionen undertecknade konventionen förklarade den i enlighet med artikel 30 i konventionen att den har behörighet i alla frågor som regleras av konventionen och att dess medlemsstater inte kommer att vara konventionsparter, utan kommer att vara bundna av konventionen i kraft av att den ingås av EU. Det finns därför inget behov för EU att avge ytterligare en förklaring enligt artikel 30 när den godkänner konventionen.

[6] Hänvisning i fotnot 5.

3.2. Förklaringar enligt konventionen som påverkar dess materiella tillämpningsområde

Av flexibilitetshänsyn och för att bibehålla konventionens potentiella attraktionskraft ges konventionsparterna möjlighet att utvidga eller inskränka konventionens materiella tillämpningsområde genom att avge relevanta förklaringar (artiklarna 19–22). Förklaringar kan avges i samband med undertecknandet eller godkännandet eller vid valfri tidpunkt därefter, och får ändras eller återkallas när som helst. När unionen undertecknade konventionen avgav den inga förklaringar enligt dessa artiklar. Såsom anges ovan genomförde kommissionen ytterligare samråd med medlemsstaterna i maj–juni 2013 om behovet av sådana förklaringar. Resultaten av samråden presenteras nedan.

3.2.1. Förklaringar enligt artiklarna 19, 20 och 22

Enligt artikel 19 får en stat förklara att dess domstolar har rätt att vägra pröva tvister som omfattas av ett exklusivt avtal om val av domstol om det inte finns någon annan anknytning till medlemsstaten än valet av domstol. Enligt artikel 20 får en stat förklara att dess domstolar har rätt att vägra erkänna eller verkställa en dom som meddelats av en domstol i en annan konventionsstat om parterna hade hemvist i den anmodade staten, och om förbindelsen mellan parterna och alla andra faktorer av betydelse för tvisten, frånsett platsen för den utsedda domstolen, endast hade anknytning till den anmodade staten. Det är enligt artiklarna 19 och 20 således tillåtet att från konventionens tillämpningsområde utesluta vissa situationer som, frånsett valet av domstol, inte uppvisar några internationella inslag.

Enligt artikel 22 får en stat utvidga konventionens tillämpningsområde till att omfatta icke-exklusiva avtal om val av domstol när det gäller erkännande och verkställighet av domar. På grund av ömsesidighetsprincipen får skyldigheten att erkänna och verkställa domar som grundar sig på icke-exklusiva avtal om val av domstol bara utvidgas till att omfatta domar som meddelats av domstolar i andra konventionsparter som själva har avgett förklaringar enligt artikel 22.

Avseende artiklarna 19 och 20 bör det påpekas att unionsrätten erkänner avtal om val av domstol i fall där val av domstol är den enda anknytningen till den stat där den valda domstolen är belägen. Enligt unionsrätten krävs ingen anknytning till den utsedda staten förutom val av domstol. Det finns därför ingen anledning att utesluta sådana fall från konventionens tillämpningsområde. Detta bekräftades i de samråd som kommissionen genomförde bland medlemsstaterna angående eventuella förklaringar enligt artiklarna 19–20. Kommissionen avstår därför från att föreslå att det avges förklaringar i enlighet med dessa artiklar.

Avseende artikel 22 bör det påpekas att om konventionens tillämpningsområde utvidgades, skulle erkännande och verkställighet av domar som meddelats på grundval av icke-exklusiva avtal om val av domstol leda till att domstolar i EU:s medlemsstater i allmänhet inte kunde vara behöriga i fall där någon av parterna väcker talan vid dem efter det att en dom baserad på ett icke-exklusivt avtal om val av domstol redan meddelats av en domstol i en annan konventionspart som avgett en förklaring enligt artikel 22. Kommissionen avstår från att föreslå att det avges en förklaring enligt artikel 22 när konventionen godkänns. Eftersom artikeln bygger på ömsesidighetsprincipen skulle förklaringarna möjligtvis kunna avges i ett senare skede, när de andra konventionsparternas eventuella intresse av en utvidgning av tillämpningsområdet enligt artikel 22 har klarlagts. Synpunkterna från de medlemsstater som besvarade kommissionens rapport från samråden ligger i princip i linje med kommissionens förslag om att det för närvarande inte behövs några förklaringar.

3.2.2. Förklaringar enligt artikel 21

3.2.2.1. Förklaringarna i allmänhet

Artikel 2 i konventionen innehåller redan föreskrifter om ett antal undantag från dess tillämpningsområde. Enligt artikel 21 kan en konventionspart dessutom utvidga förteckningen över uteslutna frågor genom att avge en förklaring om de frågor som parten avser att utesluta. Konventionen skulle då inte tillämpas på den uteslutna frågan i den stat som avger förklaringen, och på grund av ömsesidighetsprincipen skulle andra stater inte tillämpa konventionen på frågan om den valda domstolen är belägen i den stat som avgivit förklaringen. Dessutom måste förklaringen uppfylla följande villkor: den stat som avger förklaringen måste ha ett starkt intresse av att inte tillämpa konventionen på ett visst område, förklaringen får inte vara bredare än nödvändigt och den särskilda fråga som undantas måste vara tydligt och exakt definierad[7].

I kommissionens konsekvensbedömning från 2008 föreslås också att unionen bör överväga att avge en förklaring i enlighet med artikel 21 i konventionen och därigenom från konventionens tillämpningsområde undanta frågor om försäkringsavtal – om försäkringstagaren har hemvist i EU och risken eller det evenemang, det föremål eller den egendom som försäkringen omfattar enbart har anknytning till EU – samt frågor om upphovsrätt och närstående rättigheter, om giltigheten av dessa rättigheter är knuten till en medlemsstat. Syftet med dessa förklaringar skulle vara att skydda den svagare parten i ett försäkringsavtal (liknande det befintliga skyddet enligt Bryssel I-förordningen) och i ett upphovsrättsligt avtal från att behöva väcka talan vid den valda domstolen, som kan ha påtvingats dem av en part i en starkare ställning, och att sörja för tillämpning av vissa standarder om upphovsrätt och närstående rättigheter som har införts inom ramen för EU:s lagstiftning.

Som tidigare nämnts har kommissionen genomfört ytterligare samråd med medlemsstaterna om behovet av förklaringar enligt artikel 21, mot bakgrund av EU-rättens principer när det gäller avtal om val av domstol. Därvid har hänsyn också tagits till ömsesidighetsprincipen. Enligt denna skulle uteslutandet av en viss fråga från konventionens tillämpningsområde innebära att klausuler om val av behörig domstol som anvisar domstolar i unionen, och som kan gagna parter inom EU, inte kommer att genomföras i tredjeländer som är parter i konventionen. Med beaktande av resultaten från samrådet föreslår kommissionen att förklaringen enligt artikel 21 begränsas till sådana frågor där unionsrätten föreskriver en motsvarande inskränkning av partsautonomin. För frågor som ligger inom konventionens tillämpningsområde gäller detta endast vissa typer av försäkringsavtal som ingås för ändamål som kan anses ligga inom den närings- eller yrkesverksamhet som parterna utövar. Med ett såpass begränsat undantag kan det säkerställas att frågan om val av domstol handhas på ett enhetligt sätt inom och utanför unionen.

3.2.2.2. Den föreslagna förklaringen om försäkringsavtal

I Bryssel I-förordningen (avsnitt 3) fastställs särskilda behörighetsregler i frågor om försäkring. Syftet är att skydda den svagare parten (försäkringstagaren, den försäkrade eller en förmånstagare) och de ekonomiska intressena hos allmänheten på den plats där den svagare parten är etablerad. En försäkrad som är kärande har således möjlighet att väcka talan mot försäkringsgivaren på flera orter, däribland orten där den försäkrade har hemvist; en

[7] I den förklarande rapporten till konventionen anges dessutom att avsikten med det diplomatiska sammanträdet var att denna bestämmelse endast skulle tillämpas på avgränsade rättsområden av den typ som utesluts av artikel 2.2. Det får i förklaringen inte användas något annat kriterium än själva frågan. Förklaringen skulle exempelvis kunna utesluta ”sjöfartsförsäkringsavtal”, men inte ”sjöfartsförsäkringsavtal där den valda domstolen är belägen i en annan stat” (se punkt 235). Det enda tillåtna kriteriet är alltså själva frågan.

försäkringsgivare som är kärande kan däremot i princip bara väcka talan mot den försäkrade där den senare har hemvist. Dessa skyddande behörighetsbestämmelser bygger på att den försäkrade parten alltid är den svagare parten, även om han eller hon agerar som kommersiell aktör i affärsförbindelser. Detta antagande ändras inte i Bryssel I-förordningen (omarbetning). Av den anledningen begränsas möjligheterna för parter som ingår ett avtal om val av domstol (artikel 13 i förordningen). I mål mot den försäkrade gäller de skyddande behörighetsbestämmelserna i avsnitt 3 endast om denne har hemvist eller anses ha hemvist (via filial, agentur eller etablering) i EU. Skyddsbestämmelserna ändras inte i Bryssel I-förordningen (omarbetning).

Konventionen å sin sida gäller för försäkringsfrågor utan någon begränsning av partsautonomin när det gäller ingående av avtal om val av domstol. Den enda materiella begränsningen härrör från artikel 2.1 a i konventionen, som utesluter försäkringsavtal som ingåtts av privatpersoner i egenskap av konsumenter. Detta strider delvis mot det system som införs i Bryssel I-förordningen, t.ex. såtillvida att konventionen är tillämplig på försäkringsavtal som ingås av små och medelstora företag. När konventionen godkänns av EU skulle vissa försäkringsavtal som nu omfattas av Bryssel I-förordningen, t.ex. avtal mellan en försäkringstagare i EU och EU-filialen till en försäkringsgivare med huvudkontor utanför EU (artikel 9.2 i förordningen), komma att omfattas av konventionen (artikel 26.6 jämförd med artikel 4.2 i konventionen). Om konventionen ingicks utan att försäkringsavtal uteslöts skulle detta leda till bristande överensstämmelse med skyddsbestämmelserna i Bryssel I-förordningen, som ger den försäkrade parten rätt att väcka talan mot en försäkringsgivare inom EU (eller en EU-filial till en försäkringsgivare från ett tredjeland) i det land där den försäkrade har hemvist, oberoende av eventuella andra bestämmelser om domstols behörighet i ett avtal om val av domstol. Nackdelen med ett fullständigt uteslutande av försäkringsavtal är, från de europeiska försäkringsgivarnas sida, att de bestämmelser om val av behörig domstol som de förhandlat fram med icke-europeiska försäkringstagare inte skulle erkännas och verkställas i tredjeländer som är parter i konventionen. De europeiska försäkringstagarna skulle, å sin sida, gå miste om fördelen att inom ramen för konventionen låta erkänna och verkställa avgöranden från EU-domstolar (som parterna valt) utanför unionen. Fördelen att utanför EU kunna tillämpa samma ordning för skydd av svagare parter med hemvist i EU som gäller i EU-lagstiftningen uppväger dock dessa nackdelar.

Synpunkterna från de medlemsstater som yttrade sig i samband med kommissionens samråd om denna fråga var blandade; nästan lika många positiva som negativa svar erhölls i fråga om att utesluta försäkringsavtal från konventionens tillämpningsområde. Kommissionen föreslår därför, i enlighet med konsekvensbedömningen och för att säkerställa förenlighet med EU:s interna skyddslagstiftning, att utesluta vissa sorters försäkringsfrågor från konventionens tillämpningsområde utan ytterligare villkor. Enligt artikel 21 i konventionen ska varje förklaring formuleras så att den endast avser den berörda frågan. En förklaring enligt artikel 21 kan därför inte formuleras på ett sådant sätt att det ensidigt gynnar EU-parter.

Artiklarna 13 och 14 i Bryssel I-förordningen begränsar inte partsautonomin i fråga om försäkringsavtal i alla situationer. Det finns ett antal undantag där parterna har rätt att utse den domstol som är behörig att pröva deras tvister. Den föreslagna förklaringen är formulerad på ett sådant sätt att avtal om val av domstol som erkänns i unionslagstiftningen i möjligaste mån erkänns även på internationell nivå genom konventionen om val av domstol. Mot bakgrund av formuleringen av undantagen i unionsrätten, som har utformats för att skydda endast EU:s försäkringstagare, och kravet i konventionen att förklaringen bör avse endast den berörda frågan, förefaller det inte möjligt att garantera fullständig överensstämmelse mellan konventionen och unionsrätten. Enligt artikel 13.4 i Bryssel I-förordningen ska avtal om val

av domstol som har ingåtts med försäkringstagare som har hemvist utanför EU erkännas och verkställas under förutsättning att försäkringen inte är obligatorisk och inte avser fast egendom i en medlemsstat. Eftersom det inom ramen för konventionen inte är möjligt att skilja mellan försäkringstagare med hemvist i respektive utanför unionen, föreslår kommissionen att undantaget i artikel 13.4 inte tas upp i förklaringen. Detta skulle få till följd att försäkringsavtal som ingås av försäkringstagare med hemvist utanför unionen inte skulle regleras av konventionen, utan även fortsättningsvis genom unionsrätten. EU-företag som ingår avtal med försäkringstagare från tredjeländer skulle då vara förvissade om att deras avtal om val av domstol skulle bekräftas av unionsdomstolarna på grundval av artikel 13.4, och försäkringstagare med hemvist i EU som ingår avtal med försäkringsgivare från tredjeländer skulle fortfarande kunna vända sig till EU-domstolarna på grundval av kapitel II avsnitt 3 i Bryssel I-förordningen.

Sammanfattningsvis syftar den föreslagna förklaringen till att säkerställa följande:

- Undantagsbestämmelserna är begränsade i den utsträckning som är nödvändigt för att uppnå målet att skydda den svagare parten i försäkringsavtal i enlighet med de skyddande behörighetsbestämmelserna i Bryssel I-förordningen. EU-medlemsstaternas domstolar är (på grundval av EU-lagstiftning eller nationell lagstiftning, i tillämpliga fall) behöriga i försäkringstvister även om det finns ett avtal om val av domstol till förmån för domstolarna i ett tredjeland som är part i konventionen.
- Förklaringen är i överensstämmelse med konventionen. Den avser endast den berörda frågan och är neutral.
- Förklaringen överensstämmer med Bryssel I-förordningen, vars artiklar 13 och 14 definierar de fall där avtal om val av domstol är tillåtna i försäkringsavtal.
- Såväl den uteslutna frågan – försäkringsavtal – som de fall där undantagsbestämmelserna inte är tillämpliga är tydligt och klart definierade.

2014/0021 (NLE)

Förslag till

RÅDETS BESLUT

om godkännande på Europeiska unionens vägnar av Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 81.2 jämförd med artikel 218.6 första stycket,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets godkännande[8], och

av följande skäl:

(1) Europeiska unionen verkar för att upprätta ett gemensamt rättsligt område grundat på principen om ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden.

(2) Konventionen om avtal om val av domstol (nedan kallad *konventionen*), som ingicks den 30 juni 2005 inom ramen för Haagkonferensen för internationell privaträtt, bidrar på ett värdefullt sätt till att främja partsautonomin vid internationella affärstransaktioner och skapa större förutsebarhet vid den rättsliga prövningen av sådana transaktioner. Konventionen ger framför allt parterna den rättssäkerhet som krävs för att de ska kunna vara förvissade om att deras avtal om val av domstol respekteras och att en dom som meddelats av en av parterna vald domstol kan erkännas och verkställas i gränsöverskridande situationer.

(3) Enligt artikel 29 i konventionen får regionala organisationer för ekonomisk integration såsom Europeiska unionen underteckna, godta, godkänna eller ansluta sig till den. Unionen undertecknade konventionen den 1 april 2009, med förbehåll för att avtalet ingås vid en senare tidpunkt, i enlighet med rådets beslut 2009/397/EG[9].

(4) Konventionen påverkar unionens sekundärrättsliga bestämmelser om domstols behörighet på grundval av parternas val och om erkännande och verkställighet av de resulterande domarna, särskilt förordning (EG) 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område[10]. Förordning (EG) nr 44/2001 kommer från och med den 10 januari 2015 att ersättas av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område[11].

(5) Förordning (EU) nr 1215/2012 banade väg för ratificeringen av konventionen genom att sörja för samstämmighet mellan unionens respektive konventionens bestämmelser om val av domstol på privaträttens område. Det vore därför lämpligt om konventionen

---

8 EUT C ,.[…], […], s.[…].
9 EUT L 133, 29.5.2009, s. 1.
10 EGT L 12, 16.1.2001, s. 1.
11 EUT L 351, 20.12.2012, s. 1.

trädde i kraft i unionen samma dag som förordning (EU) nr 1215/2012 börjar tillämpas.

(6) När unionen undertecknade konventionen, förklarade den sig, i enlighet med artikel 30 i konventionen, behörig i alla frågor som regleras av den. Medlemsstaterna bör följaktligen vara bundna av konventionen i kraft av att unionen godkänner den.

(7) Dessutom bör unionen i samband med godkännandet av konventionen avge en förklaring enligt artikel 21 om att från konventionens tillämpningsområde undanta försäkringsavtal i allmänhet, dock med vissa definierade undantag. Syftet med förklaringen är att bevara de skyddande behörighetsbestämmelser som finns tillgängliga för försäkringstagaren, den försäkrade eller en förmånstagare i försäkringsavtal i enlighet med avsnitt 3 i förordning (EG) nr 44/2001. Undantaget bör begränsas till vad som är nödvändigt för att skydda den svagare parten i försäkringsavtal.

(8) Förenade kungariket och Irland är bundna av rådets förordning (EG) nr 44/2001 och deltar följaktligen i antagandet av detta beslut.

(9) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av detta beslut, som inte är bindande för eller tillämpligt på Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Haagkonventionen av den 30 juni 2005 om avtal om val av domstol (nedan kallad *konventionen*) godkänns härmed på Europeiska unionens vägnar.

Texten till konventionen återfinns i bilaga I till detta beslut.

Artikel 2

Rådets ordförande ska utse den person eller de personer som ska ha rätt att på Europeiska unionens vägnar deponera det instrument som avses i artikel 27.4 i konventionen i syfte att uttrycka Europeiska unionens samtycke till att bli bunden av avtalet.

Artikel 3

Vid deponeringen av det instrument som avses i artikel 27.4 i konventionen ska unionen avge en förklaring enligt artikel 21 om försäkringsavtal.

Texten till förklaringen bifogas i bilaga II.

Artikel 4

Detta beslut träder i kraft samma dag som det antas.

Utfärdat i Bryssel den

På rådets vägnar
Ordförande